

λαν.) ἀπιστὰ Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) ἀδισθὰ Α. Κρήτ. ἀπιστὰ Δ. Κρήτ. 'πιστὰ Ἡπ. 'ψτὰ Ἡπ. δπιστὰ Ἡπ. οὐψτὰ Ἡπ. 'πισιδὰ Κρήτ. ἀσιτ-τία Καλαβρ. (Καρδ.) ἀτσιθ-θία Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀσιτ-τία Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) 'τσιτ-τία Απουλ. (Καλημ.) ἀφιφά Αἰγιν. Κύθηρ. ἀφιφία Ζάκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.) ἀψιφὰ 'Αθῆν. Ἀττικ. Εὐβ. (Κύμ.) Ἡπ. Κάλυμν. Κέρκ. Κύπρ. Παξ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λάστ. Μάν. Μεσσ. Σουδεν. Τρίκκ.) Σκῦρ. Χίος (Μεστ. Νένητ. κ.ά.) — ΠΓεννάδ. 164 — Λεξ. Βλαστ. Πρω. ἀψιφ-φὰ Εὐβ. (Κύμ.) σαιψιφὰ Κύπρ. 'ψιφά Αἰγιν. Πελοπν. (Λεῦκτρ.) 'ψιφὰ Ἡπ. Πελοπν. (Λάστ. Λογγ. Μεσσ. Παππούλ. Οἶν. Χατζ.) 'ψαφὰ Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀψινθία, παρ' ὃ καὶ ἀψινθία. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Τὸ ἀψινθία καὶ παρὰ Βλάχ. Τὸ ἀπιστὰ κατὰ μετάθ. τοῦ ι ἐκ τοῦ ἀψιθξά = ἀπισιθξά. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 13 (1916/17) 179.

1) Τὰ φυτὰ ἀψίνθιον ἢ ἀρτεμισία (artemisia absinthium), συνών. ἀγριαψιθξά, καὶ ἀψίνθιον τὸ θαμνώδες (artemisia arborescens), συνών. ἀγιοβότανο, γένεια τοῦ γέρου, τοῦ γένους τοῦ ἀψινθίου ἢ ἀρτεμισίας (artemisia) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae), ἀντιπυρετικὸν βότανον σύνθηθ. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Καρδ. Μπόβ. Χωρίο Βουν.) Φρ. ἐπὶ πραγμάτων πικρῶν: Τὸ στόμα μου εἶναι ἀψιφὰ ΠΝιρβάν. Θέατρ. 1,163 Ἀψιθξά εἶναι τὸ κρασί ΑΠάλλη Ταμπουρ. καὶ Κόπαν. 49. Συνών. ἀψίδι, ἄψιθος. 2) Τὰ ὅμοια πρὸς τὴν ἀψιθξάν φυτὰ τοῦ γένους (achillea) τῆς αὐτῆς τάξεως τῶν συνθέτων ἀχίλλειος ἢ σκιαδιοφόρος (achillea umbellata) καὶ ἀχίλλειος ἢ μηρινθώδης (achillea setacea). [**]

ἀψίδι τό, ἀμάρτ. 'ψιδι Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀψινθιον.

1) Ἀψιθξά 1, ὁ ἰδ.

ἀψιθίλα ἢ, ἀμάρτ. ἀψιφίλα ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,247.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀψιθξά καὶ τῆς καταλ. -ίλα.

Ἡ ὁσμὴ τῆς ἀψιθξᾶς.

ἄψιθος ὁ, ἀμάρτ. ἄψηφος Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.) ἄψφους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἄψινθος.

1) Ἀψιθξά 1, ὁ ἰδ., Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.) 2) Ἐπιθετικ., πικροξίνος Ἡπ. (Ζαγόρ.): Φρ. Τοῦ κρασί εἶναι ἄψφον.

ἀψίδθυμος ἐπίθ. Ἡπ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀπόθυμος Ἄνδρ. Εὐβ. (Πλατανιστ.) Ἰων. (Κρήν.) Κάρπ. Κρήτ. (Σητ. Χαν. κ.ά.) Κύθηρ. Κύθν. Κύπρ. Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νίσυρ. Σύμ. Σῦρ. Χίος — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. ἀπόθυμος Σίφν. ἀπόθυμος Μύκ. Σκῦρ. ἀπόθυμους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) 'πόθυμος Εὐβ. (Πλατανιστ.) 'πόθυμους Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀψύς καὶ τοῦ οὐσ. θυμός. Ὁ τύπ. ἀπόθυμος καὶ παρὰ ΓΧορτάτζ. Ἐρωφίλ. πρᾶξ. Δ στ. 75 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.)

1) Εὐδέαπτος, ὀξύθυμος, ὀργίλος ἐνθ' ἄν.: Ἀψίδθυμος ἄνθρωπος Τραπ. Ἀπόθυμος εἶναι καὶ δὲν εἶναι γὰρ τοῦ πῆλ κἀνείς λόγο Σητ. Συνών. ἀναφτερός 2, ἀρέθυμος 2, ἀψιαίματος, ἀψίχολος, ἀψύς 1. 2) Ὁ ταχύς εἰς ἐργασίαν Σῦρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπόν. Κάρπ.

ἀψικευτος ἐπίθ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ψικευτός < ψικεύω.

Ὁ μὴ προπεμφθεὶς μὲ τιμητικὴν συνοδείαν,

ἀψικλωστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀψύς καὶ κλωστός.

Ὁ πυκνῶς κλωσμένος, ἐπὶ νήματος.

ἀψιλία ἢ, σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄψιλος.

*Ἐλλειψις χρημάτων: Ἐχω ἀψιλία. Ἐχει πάλι ἀψιλίαις. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνημπορία 2.

ἀψιλόλογητος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ψιλόλογητός < ψιλόλογω.

Ὁ μὴ ἐξετασθεὶς λεπτομερῶς: Ὅλα τὰ ψιλόλογεῖ, δὲν ἀφίνει τίποτε ἀψιλόλογητο.

ἄψιλος ἐπίθ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ψιλά = χρήματα.

Ὁ μὴ ἔχων παντελῶς χρήματα: Εἶμαι ἄψιλος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπένταρος.

ἀψιμάδι τό, ἀμάρτ. ἀψιμάδ' Πόντ. (Ἀμισ. Ὀφ.) ἀψουμάδ' Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄψιμο καὶ τῆς καταλ. -άδι.

1) Σπινθήρ Πόντ. (Σάντ.) 2) Ἡ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ καιομένου ξύλου παραγομένη τέφρα Πόντ. (Ἀμισ. Ὀφ.): Τίναξο τὸ δανλι ἄς ροῖξ' τ' ἀψιμάδ' Ὀφ. Συνών. ἀψιμήτρα 3, ἀψιμίτσα 3.

***ἀψιμαδόπουλλον** τό, ἀψουμαδόπον Πόντ. (Σάντ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀψιμάδι διὰ τῆς καταλ. -πουλλον.

Μικρόν, ὀλίγον ἀψιμάδι 1, ὁ ἰδ.

ἀψιμαρεῖο τό, Πόντ. (Ὀφ.) ἀψομαρεῖο Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄψιμο καὶ τῆς καταλ. -αρεῖο.

1) Ἐστία ἐνθ' ἄν. 2) Τὸ παρὰ τὴν ἐστίαν μέρος τῆς οἰκίας ἐνθ' ἄν. Συνών. γωνιά, παρακαμίνι, παραστιά.

ἀψιματένιος ἐπίθ. ἀψιματένιος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀψιμένιος Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄψιμο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ένιος. Τὸ ἀψιμένιος ἐκ τῆς ὀνομαστικῆς.

1) Πύρινος ἐνθ' ἄν.: Τ' ἀψιματένιον τὸ ποτάμ' Τραπ. Ἀψιματένιον βρεθὲν γὰρ βρέθ' ἀπάν'-ι-σ'! (ἀρά) Χαλδ. 2) Μεταφ. δραστήριος, ἐνεργητικὸς Πόντ. (Κερασ.)

ἀψιμήτρα ἢ, Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ. κ.ά.) ἀψιμήτρά Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄψιμο καὶ τῆς καταλ. -ήτρα.

1) Φωσφορισμοὶ τῆς θαλάσσης Πόντ. (Κοτύωρ.) 2) Τὸ ἐντομον πυγολαμπὶς ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀψιμίτσα 2, κολολάμπης, κολολαμπριά, κολοφεγγοῦσα, κολοφωτιά, λαμπερίδα, λαμπρινίτσα, σπιθούρα, σπιθούρι. 3) Ἀψιμάδι 2, ὁ ἰδ., Πόντ. (Χαλδ. Κερασ. κ.ά.)

ἀψιμίτσα ἢ, Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ.ά.) — Λεξ. Βλαστ. 437.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄψιμον διὰ τῆς καταλ. -ίτσα.

1) Μικρὰ πυρὰ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) 2) Ἀψιμήτρα 2, ὁ ἰδ., Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Βλαστ. 3) Ἀψιμήτρα 3, ὁ ἰδ., Πόντ. (Κερασ.)

ἄψιμο τό, πολλαχ. ἄψιμον Κάρπ. Κύπρ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Σίφν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄφτω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Τὸ ἀνάμμα τῆς φωτιᾶς πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ἀψιμο τῆς φωτιᾶς - τοῦ φούρνου - τῆς καντήλας κττ. πολ-

